Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Eventyr, fortalte for Børn. Ny Samling. Andet Hefte. 1839.

Citation: Andersen, H. C.: ”Eventyr, fortalte for Børn. Ny Samling. Andet Hefte. 1839.”, i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaeventyr01val-shoot-workid73868.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. I kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Eventyr, fortalte for Børn. *Ny Samling. Andet Hefte. 1839.*

140

EB 5-39 *(Bibl. 352) udkom 19.10.1839 og indeholder: [I-IV] som* EB 4-38 *1-4, blot med angivelse* Andet Hefte og *årstal* 1839. *[V] det ovenfor s. 114 meddelte digt. [VI-VIII] blank. 1-53 text, 54 blank, 55 Indhold, 56 blank.*

EB 5-47 *indeholder det samme, har ingen oplagsangivelse, men årstal* 1847.

141

Paradisets Have.

Der var en Kongesøn, Ingen havde saa mange og saa smukke Bøger, som han; Alt hvad der var skeet i denne Verden kunde han læse sig til og see afbildet i prægtige Billeder. Hvert Folk og hvert Land kunde han faae Besked om, men hvor Paradisets Have var at finde, derom stod der ikke et Ord; og den, just den var det, han tænkte meest paa.

Hans Bedstemoder havde fortalt ham, da han endnu var ganske lille, men skulde begynde sin Skolegang, at hver Blomst i Paradisets Have var den sødeste Kage, Støvtraadene den fineste Viin; paa een stod Historie, paa en anden Geographie eller Tabeller, man behøvede kun at spise Kage, saa kunde man sin Lectie; jo mere man spiste, desmere fik man ind af Historie, Geographie og Tabeller.

Det troede han den Gang; men alt, som han blev en større Dreng, lærte meer og blev langt klogere, begreb han nok, at der maatte være en langt anderledes Deilighed i Paradisets Have.

»O, hvorfor brød dog Eva af Kundskabens Træ! hvorfor spiste Adam af den forbudne Frugt! det skulde have været mig, da var det ikke skeet! aldrig skulde Synden være kommen ind i Verden!«

Det sagde han den Gang, og det sagde han endnu, da han var sytten Aar! Paradisets Have fyldte hele hans Tanke.

En Dag gik han i Skoven; han gik alene, for det var hans største Fornøielse.
* * * * * * 142

Aftenen faldt paa, Skyerne trak sammen, det blev et Regnveir, som om hele Himlen var en eneste Sluse, hvorfra Vandet styrtede; der var saa mørkt, som det ellers er om Natten i den dybeste Brønd. Snart gled han i det vaade Græs, snart faldt han over de nøgne Stene, der ragede frem fra Klippegrunden. Alt drev af Vand, der blev ikke en tør Traad paa den stakkels Prinds. Han maatte kravle op over store Steenblokke, hvor Vandet sivede ud af det høie Mos. Han var ved at segne om; da hørte han en forunderlig Susen, og foran sig saae han en stor, oplyst Hule. Midt inde brændte en Ild, saa man kunde stege en Hjort derved, og det blev der ogsaa; den prægtigste Hjort, med sine høie Takker, var stukket paa Spid og dreiedes langsomt rundt mellem to omhuggede Grantræer. En gammelagtig Kone, høi og stærk, som var hun et udklædt Mandfolk, sad ved Ilden, og kastede det ene Stykke *Brænde til efter det andet.

»Kom du kun nærmere!« sagde hun, »sæt dig ved Ilden at du kan faae dine Klæder tørrede!«

»Her er en slem Træk!« sagde Prindsen og satte sig paa Gulvet.

»Det bliver værre endnu, naar mine Sønner komme hjem!« svarede Konen. »Du er her i Vindenes Hule, mine Sønner ere Verdens de fire Vinde, kan du forstaae det?«

»Hvor ere dine Sønner?« spurgte Prindsen.

»Ja, det er ikke godt at svare, naar man spørger dumt,« sagde Konen. »Mine Sønner ere paa egen Haand, de spille Langbold med Skyerne deroppe i Storstuen!« og saa pegede hun op i Veiret.

»Naa saa!« sagde Prindsen. »I taler ellers noget haardt og er ikke saa mild, som de Fruentimmer, jeg ellers seer omkring mig!«

»Ja, de have nok ikke andet at gjøre! Jeg maa være haard, skal jeg holde mine Drenge i Ave! men det kan jeg, skjønt de have stive Nakker! seer du de fire Sække, der hænge paa Væggen; dem ere de ligesaa bange for, som du har været det for Riset bag Speilet. Jeg kan bukke Drengene sammen, skal jeg sige dig, og saa komme de i Posen; der gjøre vi ingen Omstændigheder! der sidde de og komme ikke ud at føite, før jeg finder for godt. Men der har vi den ene!«

Det var Nordenvinden, som traadte ind med en isnende Kulde, store Hagl hoppede hen ad Gulvet, og Sneeflokkene fygede rundt om. Han var klædt i Bjørneskinds Buxer og Trøie; en
*– 143

Hætte af Sælhundeskind gik ned over Ørene; lange Iistapper hang ham ved Skjæget, og det ene Hagl efter det andet gled ham ned fra Trøie-Kraven.

»Gaae ikke strax til Ilden!« sagde Prindsen. »De kan saa let faae Frost i Ansigtet og Hænderne!«

»Frost!« sagde Nordenvinden og lo ganske høit. »Frost! det er just min største Fornøielse! Hvad er ellers Du for et Skrinkelbeen! Hvor kommer du i Vindenes Hule!«

»Han er min Gjæst!« sagde den Gamle, »og er du ikke fornøiet med den Forklaring, saa kan du komme i Posen! - Nu kjender du min Dømmekraft!«

See det hjalp, og Nordenvinden fortalte hvorfra han kom, og hvor han nu havde været næsten en heel Maaned.

»Fra Polarhavet kommer jeg,« sagde han, »jeg har været paa »Beeren-Eiland« med de russiske Hvalrosse-Fangere. Jeg sad og sov paa Roret, da de seilede ud fra Nordkap! naar jeg imellem vaagnede lidt, fløi Stormfuglen mig om Benene! det er en løierlig Fugl, den gjør et rask Slag med Vingerne og saa holder den dem ubevægelig udstrakt og har da Fart nok.«

»Gjør det bare ikke saa vidløftigt!« sagde Vindenes Moder. »Og saa kom du da til Beeren-Eiland!«

»Der er deiligt! det er et Gulv til at dandse paa, fladt, som en Talerken! halvtøet Snee med lidt Mos, skarpe Stene og Beenrade af Hvalrosser og Iisbjørne laae der, de saae ud som Kjæmpers Arme og Been, med muggen Grønhed. Man skulde troe, at Solen aldrig havde lyst paa dem. Jeg pustede lidt til Taagen for at man kunde see Skuret: det var et Huus, reist af Vrag og betrukket med Hvalrosse-Hud; Kjødsiden vendte ud, den var fuld af Rødt og Grønt; paa Taget sad en levende Iisbjørn og brummede. Jeg gik til Stranden, saae paa Fuglerederne, saae paa de nøgne Unger, der skreg og gabede; da blæste jeg ned i de tusinde Struber, og de lærte at lukke Munden. Nederst væltede sig Hvalrosserne, som levende Indvolde eller Kjæmpe-Madiker med Svinehoveder og alenlange Tænder!« -

»Du fortæller godt, min Dreng!« sagde Moderen. »Jeg faaer Vandet i Munden ved at høre paa dig!«

»Saa gik det paa Fangst! Harpunen blev sat i Hvalrossens Bryst, saa den dampende Blodstraale stod som et Springvand over Isen. Da tænkte jeg ogsaa paa mit Spil! jeg blæste op, lod
*– 144

mine Seilere, de klippehøie Iisfjelde, klemme Baadene inde; hui hvor man peb, og hvor man skreg, men jeg peb høiere! de døde Hval-Kroppe, Kister og Tougværk maatte de pakke ud paa Isen! jeg rystede Snee-Flokkene om dem og lod dem i de indklemte Fartøier drive Syd paa med Fangsten, for der at smage Saltvand. De komme aldrig meer til Beeren-Eiland!«

»Saa har du jo gjort ondt!« sagde Vindenes Moder.

»Hvad godt jeg har gjort, kan de Andre fortælle!« sagde han, »men der har vi min Broder fra Vesten, ham kan jeg bedst lide af dem Alle sammen, han smager af Søen og har en velsignet Kulde med sig!«

»Er det den lille Zephir?« spurgte Prindsen.

»Ja vist er det Zephir!« sagde den Gamle, »men han er ikke saa lille endda. I gamle Dage var han en smuk Dreng, men nu er det forbi!«

Han saae ud som en Vildmand, men han havde en Faldhat paa for ikke at komme til Skade. I Haanden holdt han en Mahogni Kølle, hugget i de amerikanske Mahogni-Skove. Mindre kunde det ikke være!

»Hvor kommer du fra?« spurgte hans Moder.

»Fra Skov-Ørknerne!« sagde han, »hvor de tornede Lianer gjøre et Gjærde mellem hvert Træ, hvor Vandslangen ligger i det vaade Græs, og Menneskene synes unødvendige!«

»Hvad bestilte du der?«

»Jeg saae paa den dybe Flod, saae hvor den styrtede fra Klippen, blev Støv og fløi mod Skyerne, for at bære Regnbuen. Jeg saae den vilde Bøffel svømme i Floden, men Strømmen rev ham med sig; han drev med Vildændernes Flok, der fløi i Veiret, hvor Vandet styrtede; Bøffelen maatte ned, det syntes jeg om, og blæste en Storm, saa de urgamle Træer seilede og bleve til Spaaner.«

»Og andet har du ikke bestilt?« spurgte den Gamle.

»Jeg har slaaet Kolbøtter i Savannerne, jeg har klappet de vilde Heste og rystet Kokosnødder! jo, jo, jeg har Historier at fortælle! men man skal ikke sige Alt, hvad man veed. Det kjender du nok, du Gamle!« og saa kyssede han sin Moder, saa hun nær var gaaet bag over; han var rigtig nok en vild Dreng.

Nu kom Søndenvinden med Turban og flyvende Beduin-Kappe.

»Her er dygtigt koldt *herinde!« sagde han, og kastede Brænde
* – 145

til Ilden, »man kan mærke, at Nordenvinden er kommen først!«

»Her er saa hedt, saa man kan stege en Iisbjørn!« sagde Nordenvinden.

»Du er selv en Iisbjørn!« svarede Søndenvinden.

»Vil I puttes i Posen!« spurgte den Gamle, - »Sæt dig paa Stenen der og fortæl, hvor du har været.«

»I Africa, min Moder!« svarede han. »Jeg var med Hottentotterne paa Løvejagt i Kaffernes Land! hvilket Græs der groer paa Sletten, grønt som en Oliven! der dandsede Gnuen, og Strudsen løb Væddeløb med mig, men jeg er dog raskere til Beens. Jeg kom til Ørkenen til det gule Sand; der seer ud, som paa Havets Bund. Jeg traf en Karavane! de slagtede deres sidste Kameel for at faae Vand at drikke, men det var kun lidt de fik. Solen brændte for oven, og Sandet stegte for neden. Ingen Grændse havde den udstrakte Ørken. Da boltrede jeg mig i det fine, løse Sand og hvirvlede det op i store Støtter, det var en Dands! Du skulde have seet hvor forknyt Dromedaren stod, og Kjøbmanden trak Kaftanen over Hovedet. Han kastede sig ned for mig som for Allah, sin Gud. Nu ere de begravede, der staaer en Pyramide af Sand over dem Alle sammen, naar jeg engang blæser den bort, saa skal Solen blege de hvide Been, da kan de Reisende see, her har før været Mennesker. Ellers kan man ikke troe det i Ørkenen!«

»Du har altsaa kun gjort ondt!« sagde Moderen. »Marsch i Posen!« og før han vidste det, havde hun Søndenvinden om Livet og i Posen, den væltede rundt omkring paa Gulvet, men hun satte sig paa den, og da maatte den ligge stille.

»Det er nogle raske Drenge, hun har!« sagde Prindsen.

»Ja saamæn,« svarede hun, »og ave dem kan jeg! der har vi den fjerde!«

Det var Østenvinden, han var klædt som en Chineser.

»Naa, kommer du fra den Kant!« sagde Moderen, »jeg troede, du havde været i Paradisets Have.«

»Der flyver jeg først hen imorgen!« sagde Østenvinden, »imorgen er det hundrede Aar siden jeg var der! jeg kommer nu fra China, hvor jeg har dandset om Porcellaintaarnet, saa alle Klokkerne klingede. Nede paa Gaden fik Embedsmændene Prygl, Bambusrør blev slidt paa deres Skuldre, og det var Folk fra den første til den niende Grad, de skreg: mange Tak, min
* – 146

faderlige Velgjører! men de meente ikke noget med det, og jeg ringede med Klokkerne og sang tsing, tsang, tsu!«

»Du er kaad paa det!« sagde den Gamle, »det er godt Du imorgen kommer til Paradisets Have, det hjælper altid paa din Dannelse! drik saa dygtig af Viisdommens Kilde og tag en lille Plaske fuld hjem med til mig!«

»Det skal jeg!« sagde Østenvinden. »Men hvorfor har du nu puttet min Broder fra Sønden ned i Posen, frem med ham! han skal fortælle mig om Fugl Phønix, den Fugl vil Prindsessen i Paradisets Have altid høre om, naar jeg hvert hundrede Aar gjør Visit. Luk Posen op! saa er Du min sødeste Moder, og jeg skal forære dig to Lommer fulde af Thee, saa grøn og frisk, som jeg har plukket den paa Stedet!«

»Naa, for Theens Skyld og fordi du er min Kjæledægge, vil jeg aabne Posen!« det gjorde hun, og Søndenvinden krøb ud, men han saae ganske slukøret ud, fordi den fremmede Prinds havde seet det.

»Der har du et Palmeblad til Prindsessen!« sagde Søndenvinden, »det Blad har den gamle Fugl Phønix, den eneste der var i Verden, givet mig; han har med sit Næb ridset deri sin hele Levnets-Beskrivelse, de hundred Aar han levede; nu kan hun selv læse sig det til. Jeg saae, hvor Fugl Phønix selv stak Ild i sin Rede og sad og brændte op, som en Hindues Kone. Hvor dog de tørre Grene knagede, der var en Røg og en Duft. Tilsidst slog Alt op i Lue, den gamle Fugl Phønix blev til Aske, men hans Æg laae gloende rødt i Ilden, det revnede med et stort Knald, og Ungen fløi ud, nu er den Regent over alle Fuglene og den eneste Fugl Phønix i Verden. Han har bidt et Hul i Palmebladet, jeg gav dig, det er hans Hilsen til Prindsessen!«

»Lad os nu faae noget at leve af!« sagde Vindenes Moder, og saa satte de sig Alle til at spise af den stegte Hjort, og Prindsen sad ved Siden af Østenvinden, og derfor bleve de snart gode Venner.

»Hør, siig mig engang,« sagde Prindsen. »Hvad er det for en Prindsesse, her bliver talt saa meget om, og hvor ligger Paradisets Have!«

»Ho, ho!« sagde Østenvinden, »vil du derhen, ja saa flyv du med mig imorgen! men det maa jeg ellers sige dig, der har
* 147

ingen Mennesker været siden Adam og Evas Tid. Dem kjender du jo nok af din Bibelhistorie!«

»Ja vist!« sagde Prindsen.

»Dengang de bleve forjagne, sank Paradisets Have ned i Jorden, men den beholdt sit varme Solskin, sin milde Luft og al sin Herlighed. Feernes Dronning boer derinde; der ligger Lyksalighedens Ø, hvor Døden aldrig kommer, hvor der er deiligt at være! Sæt dig paa min Ryg i Morgen, saa skal jeg tage dig med; jeg tænker, det nok lader sig gjøre! men nu maa du ikke snakke mere, for jeg vil sove!«

Og saa sov de Allesammen.

I den tidlige Morgenstund vaagnede Prindsen og blev ikke lidt betuttet ved at han allerede var høit oppe over Skyerne. Han sad paa Ryggen af Østenvinden, der nok saa ærligt holdt paa ham; de vare saa høit i Veiret, at Skove og Marker, Floder og Søer toge sig ud som paa et stort illumineret Landkaart.

»God Morgen!« sagde Østenvinden. »Du kunde ellers gjerne sove lidt endnu, for der er ikke meget at see paa det flade Land under os. Uden du har Lyst til at tælle Kirker! de staae som Kridtprikker nede paa det grønne Brædt.« Det var Marker og Enge, han kaldte det grønne Brædt.

»Det var uartigt, at jeg ikke fik sagt Farvel til din Moder og dine Brødre!« sagde Prindsen.

»Naar man sover, er man undskyldt!« sagde Østenvinden, og derpaa fløi de endnu raskere afsted: man kunde høre det paa Toppene af Skovene, naar de foer henover dem, raslede alle Grene og Blade; man kunde høre det paa Havet og Søerne, thi hvor de fløi, væltede Bølgerne høiere, og de store Skibe neiede dybt ned i Vandet, som svømmende Svaner.

Mod Aften, da det blev mørkt, saae det morsomt ud med de store Byer; Lysene brændte dernede, snart her, snart der, det var akkurat, som naar man har brændt et Stykke Papir og seer de mange smaa Ildgnister, hvor de ere Børn og gaae af Skole! Og Prindsen klappede i Hænderne, men Østenvinden bad ham lade være med det, heller holde sig fast, ellers kunde han let falde ned og blive hængende paa et Kirkespiir.

Ørnen i de sorte Skove fløi nok saa let, men Østenvinden fløi lettere. Kosakken paa sin lille Hest jog afsted over Sletterne, men Prindsen jog anderledes afsted.
* 148

»Nu kan du see Himmalaia!« sagde Østenvinden, »det er det høieste Bjerg i Asien; snart skulle vi nu komme til Paradisets Have!« saa dreiede de mere sydligt, og snart duftede der af Kryderier og Blomster. Figen og Granatæbler voxte vildt, og den vilde Viinranke havde blaa og røde Druer. Her steeg de begge to ned, strakte sig i det bløde Græs, hvor Blomsterne nikkede til Vinden ligesom de vilde sige: »velkommen tilbage.«

»Ere vi nu i Paradisets Have?« spurgte Prindsen.

»Nei vist ikke!« svarede Østenvinden, »men nu skal vi snart komme der. Seer du Fjeldvæggen der og den store Hule, hvor Viinrankerne hænge som store grønne Gardiner. Der skal vi ind igjennem! Svøb dig i din Kappe, her brænder Solen, men eet Skridt og det er isnende koldt. Fuglen, som streifer forbi Hulen, har den ene Vinge herude i den varme Sommer og den anden derinde i den kolde Vinter!«

»Saa, det er Veien til Paradisets Have?« spurgte Prindsen.

Nu gik de ind i Hulen! hu, hvor der var isnende koldt, men det varede dog ikke længe. *Østenvinden bredte sine Vinger ud, og de lyste som den klareste Ild; nei hvilke Huler! de store Steenblokke, som Vandet dryppede fra, hang over dem i de forunderligste Skikkelser; snart var der saa snevert, at de maatte krybe paa Hænder og Fødder, snart saa høit og udstrakt, som i den frie Luft. Det saae ud som Gravcapeller med stumme Orgelpiber og forstenede *Faner.

»Vi gaae nok Dødens Vei til Paradisets Have!« sagde Prindsen, men Østenvinden svarede ikke et Ord, pegede fremad, og det deiligste blaa Lys straalede dem imøde; Steenblokkene oven over bleve mere og mere en Taage, der tilsidst var klar, som en hvid Sky i Maaneskin. Nu vare de i den deiligste milde Luft, saa frisk som paa Bjergene, saa duftende, som ved Dalens Roser.

Der strømmede en Flod, saa klar, som Luften selv, og Fiskene vare som Sølv og Guld; purpurrøde Aal, der skjøde blaa Ildgnister ved hver Bøining, spillede dernede i Vandet og de brede Aakande-Blade havde Regnbuens Farver, Blomsten selv var en rødguul brændende Lue, som Vandet gav Næring, ligesom Olien faaer Lampen bestandigt til at brænde! en fast Bro af
*
– 149

Marmor, men saa kunstigt og fiint udskaaren, som var den gjort af Kniplinger og Glasperler, førte over Vandet til Lyksalighedens Ø, hvor Paradisets Have blomstrede.

Østenvinden tog Prindsen paa sine Arme og bar ham derover. Der sang Blomster og Blade de skjønneste Sange fra hans Barndom, men saa svulmende deiligt, som ingen menneskelig Stemme her kan synge.

Var det Palmetræer, eller kjæmpestore Vandplanter, her groede! saa saftige og store Træer havde Prindsen aldrig før seet; i lange Krandse hang der de forunderligste Slyngplanter, som de kun findes afbildede med Farver og Guld paa Randen af de gamle Helgenbøger eller snoe sig der gjennem Begyndelses-Bogstaverne. Det var de sælsomste Sammensætninger af Fugle, Blomster og Snørkler. I Græsset tæt ved stod en Flok Paafugle med udbredte straalende Haler! Jo det var rigtignok saa! nei da Prindsen rørte ved dem, mærkede han, at det ikke var Dyr, men Planter: det var de store Skræpper, der her straalede som Paafuglens deilige Hale. Løven og Tigeren sprang liig smidige Katte mellem grønne Hækker, der duftede som *Æbletræets Blomster, og Løven og Tigren vare tamme, den vilde Skovdue, skinnende som den skjønneste Perle, baskede med sine Vinger Løven paa Manken, og Antilopen, der ellers er saa sky, stod og nikkede med Hovedet, ligesom den ogsaa vilde lege med.

Nu kom Paradisets Fee; hendes Klæder straalede som Solen, og hendes Ansigt var mildt, som en glad Moders, naar hun ret er lykkelig over sit Barn. Hun var saa ung og smuk, og de deiligste Piger, hver med en lysende Stjerne i Haaret, fulgte hende.

Østenvinden gav hende det skrevne Blad fra Fugl Phønix, og hendes Øine funklede af Glæde; hun tog Prindsen ved Haanden og førte ham ind i sit Slot, hvor Væggene havde Farver, som det prægtigste Tulipanblad, holdt mod Solen, Loftet selv var een stor straalende Blomst, og jo mere man stirrede op i den, desto dybere syntes dens Bæger. Prindsen traadte hen til Vinduet og saae igjennem een af Ruderne, da saae han Kundskabens Træ med Slangen, og Adam og Eva stod tæt derved. »Ere de ikke forjagne?« spurgte han, og Feen smilede, og forklarede ham, at paa hver Rude havde Tiden saaledes brændt sit Billede, men ikke, som man pleiede at see det, nei der var Liv deri, Træernes Blade rørte sig, Menneskene kom og gik, som i et
*
– 150

Speilbillede. Og han saae gjennem en anden Rude, og der var Jakobs Drøm, hvor Stigen gik lige ind i Himlen, og Englene med store Vinger svævede op og ned. Ja, Alt hvad der var skeet i denne Verden levede og rørte sig i Glasruderne; saa kunstige Malerier kunde kun Tiden indbrænde.

Feen smilede og førte ham ind i en Sal, stor og høi; dens Vægge syntes transparente Malerier, med det ene Ansigt deiligere, end det andet; det var Millioner Lykkelige, der smilede og sang, saa det flød sammen i een Melodie; de allerøverste vare saa smaa, at de syntes mindre, end den mindste Rosenknop, naar den tegnes som en Prik paa Papiret. Og midt i Salen stod et stort Træ med hængende yppige Grene; gyldne Æbler, store og smaa, hang som Appelsiner mellem de grønne Blade. Det var Kundskabens Træ, af hvis Frugt Adam og Eva havde spiist. Fra hvert Blad dryppede en skinnende rød Dugdraabe; det var, som om Træet græd blodige Taarer.

»Lad os nu stige i Baaden!« sagde Feen, »der ville vi nyde Forfriskninger ude paa det svulmende Vand! Baaden gynger, kommer dog ikke af Stedet, men alle Verdens Lande glide forbi vore Øine.« Og det var

underligt at see, hvorledes hele Kysten bevægede sig. Der kom de høie sneebedækte Alper, med Skyer og sorte Grantræer, Hornet klang saa dybt veemodigt, og Hyrden jodlede smukt i Dalen. Nu bøiede Banantræerne deres lange, hængende Grene ned over Baaden, kulsorte Svaner svømmede paa Vandet, og de sælsomste Dyr og Blomster viste sig paa Strandbreden: det var Ny-Holland, den femte Verdensdeel, der med en Udsigt til de blaa Bjerge gled forbi. Man hørte Præsternes Sang og saae de Vildes Dands til Lyden af Trommer og Been-Tuber. Ægypternes Pyramider, der ragede ind i Skyerne, omstyrtede Søiler og Sphinxer, halv begravet i Sandet, seilede forbi. Nordlysene brændte over Nordens Jøkler, det var et Fyrværkeri, som Ingen kunde gjøre efter. Prindsen var saa lyksalig, ja han saae jo hundrede Gange mere, end hvad vi her fortælle.

»Og altid kan jeg blive her?« spurgte han.

»Det beroer paa dig selv!« svarede Feen. »Dersom du ikke, som Adam, lader dig friste til at gjøre det Forbudne, da kan du altid blive her!«

»Jeg skal ikke røre Æblerne paa Kundskabens Træ!« sagde Prindsen. »Her er jo tusinde Frugter, skjønne, som *de!«

»Prøv dig selv, og er du ikke stærk nok, saa følg med
*
– 151

Østenvinden, som bragte dig; han flyver nu tilbage og kommer her ej i hundrede Aar; den Tid vil paa dette Sted gaae for dig, som var det kun hundrede Timer, men det er en lang Tid for Fristelsen og Synden. Hver Aften, naar jeg gaaer fra dig, maa jeg tilraabe dig »følg med!« jeg maa vinke med Haanden ad dig, men bliv tilbage. Gaa ikke med, thi da vil ved hvert Skridt din Længsel blive større: du kommer i Salen, hvor Kundskabens Træ groer; jeg sover under dens duftende hængende Grene, du vil bøie dig over mig, og jeg maa smile, men trykker du et Kys paa min Mund, da synker Paradiset dybt i Jorden, og det er tabt for dig. Ørkenens skarpe Vind vil omsuse dig, den kolde Regn dryppe fra dit Haar. Sorg og Trængsel bliver din Arvelod.«

»Jeg bliver her!« sagde Prindsen, og Østenvinden kyssede ham paa Panden og sagde »vær stærk, saa samles vi her igjen om hundrede Aar! farvel! farvel!« og Østenvinden bredte sine store Vinger ud; de lyste, som Kornmoen i Høsten, eller Nordlyset i den kolde Vinter. »Farvel! farvel!« klang det fra Blomster og Træer. Storke og Pelikaner fløi i Række, som flagrende Baand, og fulgte med til Grændsen af Haven.

»Nu begynde vore Dandse!« sagde Feen, »ved Slutningen, hvor jeg dandser med dig, vil du see, idet Solen synker, at jeg vinker ad dig, du vil høre mig tilraabe dig: følg med! men gjør det ikke! i hundred Aar maa jeg hver Aften gjentage det; for hver Gang den Tid er omme, vinder du mere Kraft, tilsidst tænker du aldrig derpaa. Iaften er det første Gang; nu har jeg advaret dig!«

Og Feen førte ham ind i en stor Sal af hvide gjennemsigtige Lilier, de gule Støvtraade i hver var en lille Guldharpe, som klang med Strængelyd og Fløitetoner. De skjønneste Piger, svævende og slanke, klædte i bølgende Flor, saa man saae de deilige Lemmer, svævede i Dandse, og sang om hvor herligt det var at leve, at de aldrig vilde døe, og at Paradisets Have skulde evig blomstre.

Og Solen gik ned, den hele Himmel blev eet Guld, der gav Lilierne Skjær som den deiligste Rose, og Prindsen drak af den skummende Viin, Pigerne rakte ham, og han følte en Lyksalighed, som aldrig før; han saae, hvor Salens Baggrund aabnede sig, og Kundskabens Træ stod i en Glands, der blændede hans Øie; Sangen derfra var blød og deilig, som hans Moders
*
– 152

Stemme, og det var, som hun sang: »mit Barn! mit elskede Barn!«

Da vinkede Feen og raabte saa kjærligt »følg mig! følg mig!« og han styrtede hen imod hende, glemte sit Løfte, glemte det alt den første Aften, og hun vinkede og smilede. Duften, den krydrede Duft rundt om blev mere stærk, Harperne tonede langt deiligere, og det var, som de Millioner smilende Hoveder i Salen, hvor Træet groede, nikkede og sang: »Alt bør man kjende! Mennesket er Jordens Herre« og det var ikke længer Blod-Taarer, der faldt fra Bladene paa Kundskabens Træ, det var røde, funklende Stjerner, syntes ham. »Følg mig, følg mig!« lød de bævende Toner, og ved hvert Skridt brændte Prindsens Kinder hedere, hans Blod bevægede sig stærkere! »jeg maa!« sagde han, »det er jo ingen Synd, kan ikke være det! hvorfor ikke følge Skjønhed og Glæde! see hende sove vil jeg! der er jo intet tabt, naar jeg kun lader være at kysse hende, og det gjør jeg ikke, jeg er stærk, jeg har en fast Villie!«

Og Feen kastede sin straalende Dragt, bøiede Grenene tilbage, og et Øieblik efter var hun skjult derinde.

»Jeg har endnu ikke syndet!« sagde Prindsen, »og vil det ikke heller;« og saa drog han Grenene til Side, der sov hun allerede, deilig, som kun Feen i Paradisets Have kan være det; hun smilede i Drømme, han bøiede sig ned over hende og saae Taarerne bæve mellem hendes Øienhaar!

»Græder du over mig?« hviskede han, »græd ikke, du deilige Qvinde! Nu begriber jeg først Paradisets Lykke, den strømmer gjennem mit Blod, gjennem min Tanke, Cherubens Kraft og evige Liv føler jeg i mit jordiske Legeme, lad det blive evig Nat for mig, et Minut, som dette, er Rigdom nok!« og han kyssede Taaren af hendes Øie, hans Mund rørte ved hendes - -

- Da lød der et Tordenskrald, saa dybt og skrækkeligt, som ingen har hørt det før, og Alt styrtede sammen: den deilige Fee, det blomstrende Paradiis sank, det sank saa dybt, saa dybt, Prindsen saae det synke i den sorte Nat; som en lille skinnende Stjerne straalede det langt borte! Dødskulde gik gjennem hans Lemmer, han lukkede sit Øie og laae længe, som død.

Den kolde Regn faldt paa hans Ansigt, den skarpe Vind blæste om hans Hoved, da vendte hans Tanker tilbage. »Hvad har jeg gjort!« sukkede han, »jeg har syndet som Adam! syndet, saa Paradiset er sjunket dybt der ned!« og han aabnede sit Øie,
* 153

Stjernen, langt borte, Stjernen, der funklede som det sjunkne Paradiis, saae han endnu - det var Morgenstjernen paa Himlen.

Han reiste sig op og var i den store Skov nær ved Vindenes Hule; og Vindenes Moder sad ved hans Side, hun saae vred ud, og løftede sin Arm i Veiret.

»Allerede den første Aften!« sagde hun, »det tænkte jeg nok! ja, var du min Dreng, saa skulde Du nu i Posen!«

»Der skal han komme!« sagde Døden; det var en stærk gammel Mand med en Lee i Haanden og med store sorte Vinger. »I Liigkisten skal han lægges, men ikke nu; jeg mærker ham kun, lad ham da en Stund endnu vandre om i Verden, afsone sin Synd, blive god og bedre! - jeg kommer engang. Naar han da mindst venter det, putter jeg ham i den sorte Liigkiste, sætter den paa mit Hoved og flyver op mod Stjernen; ogsaa der blomstrer Paradisets Have, og er han god og from, da skal han træde derind, men er hans Tanke ond og Hjertet endnu fuldt af Synd, synker han med Kisten dybere, end Paradiset sank, og kun hver tusinde Aar henter jeg ham igjen, for at han maa synke dybere eller blive paa Stjernen, den funklende Stjerne deroppe!«

*
154

Den flyvende Kuffert.

Der var engang en Kjøbmand, han var saa riig, at han kunde brolægge den hele Gade og næsten et lille Stræde til med Sølvpenge; men det gjorde han ikke, han vidste anderledes at bruge sine Penge, og gav han en Skilling ud, fik han en Daler igjen; saadan en Kjøbmand var han - og saa døde han.

Sønnen fik nu alle disse Penge, og han levede lystigt, gik paa Maskerade hver Nat, gjorde Papirsdrager af Rigsdaler-Sedler og slog Smut henover Søen med Guldpenge, istedetfor med en Steen, saa kunde Pengene sagtens gaae, og det gjorde de; tilsidst eiede han ikke mere end fire Skilling, og havde ingen andre Klæder end et Par Tøfler og en gammel Sloprok. Nu brød hans Venner sig ikke længer om ham, da de jo ikke kunde gaae paa Gaden sammen, men een af den, som var god, sendte ham en gammel Kuffert og sagde: »pak ind!« ja, det var nu meget godt, men han havde ikke noget at pakke ind, saa satte han sig selv i Kufferten.

Det var en løierlig Kuffert. Saa snart man trykkede paa Laasen, kunde Kufferten flyve; det gjorde den, vips fløi den med ham op igjennem Skorstenen, høit op over Skyerne, længer og længer bort; det knagede i Bunden, og han var saa forskrækket, for at den skulde gaae i Stykker, for saa havde han gjort en ganske artig Volte! Gud bevar' os! og saa kom han til Tyrkernes Land. Kufferten skjulte han i Skoven, under de visne Blade og gik saa ind i Byen; det kunde han godt gjøre, for hos
* * * * * * 155

Tyrkerne gik jo alle ligesom han i Sloprok og Tøfler. Saa mødte han en Amme med et lille Barn. »Hør du Tyrke-Amme!« sagde han, »hvad er det for et stort Slot her tæt ved Byen, Vinduerne sidde saa høit!«

»Der boer Kongens Datter!« sagde hun, »der er spaaet hende, at hun skal blive saa ulykkelig over en

Kjæreste, og derfor maa der ingen komme til hende, uden Kongen og Dronningen er med!«

»Tak!« sagde Kjøbmandssønnen, og saa gik han ud i Skoven, satte sig i sin Kuffert, fløi op paa Taget og krøb ind af Vinduet til Prindsessen.

Hun laae i Sophaen og sov; hun var saa deilig, at Kjøbmandssønnen maatte kysse hende; hun vaagnede og blev ganske forskrækket, men han sagde, han var Tyrkeguden, som var kommen ned igjennem Luften til hende, og det syntes hun godt om.

Saa sad de ved Siden af hinanden, og han fortalte Historier om hendes Øine: de vare de deiligste, mørke Søer, og Tankerne svømmede der som Havfruer; og han fortalte om hendes Pande: den var et Sneebjerg med de prægtigste Sale og Billeder, og han fortalte om Storken, som bringer de søde smaa Børn.

Jo, det var nogle deilige Historier! saa friede han til Prindsessen, og hun sagde strax ja!

»Men *De maa komme her paa Løverdag,« sagde hun, »da er Kongen og Dronningen hos mig til Theevand! de ville være meget stolte af, at jeg faaer Tyrkeguden, men see til, *De kan et rigtigt deiligt Æventyr, for det holder mine Forældre særdeles meget af; min Moder vil have det moralsk og fornemt og min Fader lystigt, saa man kan lee!«

»Ja, jeg bringer ingen anden Brudegave end et Eventyr!« sagde han, og saa skiltes de, men Prindsessen gav ham en Sabel, der var besat med Guldpenge, og den kunde han især bruge.

Nu fløi han bort, kjøbte sig en ny Sloprok og sad saa ude i Skoven og digtede paa et Eventyr, det skulde være færdigt til om Løverdagen, og det er ikke saa let endda.

Saa var han færdig, og saa var det Løverdag.

Kongen, Dronningen og hele Hoffet ventede med Theevand hos Prindsessen. Han blev saa nydeligt modtaget!

»Vil De saa fortælle et Eventyr!« sagde Dronningen, »eet, som er dybsindigt og belærende!«

»Men som man dog kan lee af!« sagde Kongen.
*– 156

»Ja nok!« sagde han og fortalte: det maa man nu høre godt efter.

»Der var engang et Bundt Svovlstikker, de vare saa overordentligt stolte paa det, fordi de vare af høi Herkomst; deres Stamtræ, det vil sige, det store Fyrretræ, de hver var en lille Pind af, havde været et stort gammelt Træ i Skoven. Svovlstikkerne laae nu paa Hylden mellem et Fyrtøi og en gammel Jerngryde, og for dem fortalte de om deres Ungdom. »Ja, da vi vare paa den grønne Green!« sagde de, »da vare vi rigtignok paa en grøn Green! hver Morgen og Aften Diamant-Thee, det var Duggen, hele Dagen havde vi Solskin, naar Solen skinnede, og alle de smaa Fugle maatte fortælle os Historier. Vi kunde godt mærke, at vi ogsaa vare rige, for Løvtræerne de vare kun klædt paa om Sommeren, men vor Familie havde Raad til grønne Klæder baade Sommer og Vinter. Men saa kom Brændehuggerne, det var den store Revolution, og vor Familie blev splittet ad; Stamherren fik Plads som Stormast paa et prægtigt Skib, der kunde seile Verden rundt, dersom det vilde, de andre Grene kom andre Steder, og vi have nu det Hverv at tænde Lyset for den nedrige Mængde; derfor ere vi fornemme Folk komne her i Kjøkkenet.«

»Ja jeg har det nu paa en anden Maade!« sagde Jerngryden, som Svovlstikkerne laae ved Siden af. »Lige fra jeg kom ud i Verden er jeg skuret og kogt mange Gange! jeg sørger for det Solide og er egentlig talt den Første her i Huset. Min eneste Glæde er, saadan efter Bordet, at ligge reen og pæn paa Hylden og føre en fornuftig Passiar med Kammeraterne; men naar jeg undtager Vandspanden, som engang imellem kommer ned i Gaarden, saa leve vi altid inden Døre. Vort eneste Nyhedsbud er Torvekurven, men den snakker saa uroligt om Regjeringen og Folket; ja, forleden var der en gammel Potte, som af Forskrækkelse derover faldt ned og slog sig i Stykker! den er frisksindet, skal jeg sige dem!« - »Nu snakker du for meget!« sagde Fyrtøiet, og Staalet slog til Flintestenen, saa den gnistrede. »Skulde vi nu ikke have en munter Aften?«

»Ja, lad os tale om, hvem der er meest fornemme!« sagde Svovlstikkerne.

»Nei, jeg holder ikke af at tale om mig selv,« sagde Leerpotten, »lad os faae en Aftenunderholdning! jeg vil begynde, jeg skal fortælle saadant noget, Enhver har oplevet; det kan
*– 157

man saa rart sætte sig ind i, og det er saa fornøieligt: »Ved Østersøen ved de danske Bøge!««

»Det er en deilig Begyndelse!« sagde alle Talerknerne, »det bliver bestemt en Historie, jeg kan lide!«

»Ja, der tilbragte jeg min Ungdom hos en stille Familie; Møblerne bleve bonede, Gulvet vasket, der kom rene Gardiner hver fjortende Dag!«

»Hvor De dog fortæller interessant!« sagde Støvekosten. »Man kan strax høre, at det er et Fruentimmer, som fortæller; der gaaer saadant noget Reenligt derigjennem!«

»Ja det føler man!« sagde Vandspanden, og saa gjorde den af Glæde et lille Hop, saa det sagde Kladsk paa Gulvet.

Og Potten blev ved at fortælle, og Enden var ligesaa god som Begyndelsen.

Alle Talerknerne de raslede af Glæde, og Støvekosten tog grøn Petersille af Sandhullet og bekrandsede Potten, for den vidste, det vilde ærgre de Andre, og: »bekrandser jeg hende idag,« tænkte han, »saa bekrandser hun mig imorgen.«

»Nu vil jeg dandse!« sagde Ildklemmen, og dandsede; ja, Gud bevar' os, hvor den kunde sætte det ene Been i Veiret. Det gamle Stolebetræk henne i Krogen revnede ved at see paa det! »Maa jeg saa blive bekrandset!« sagde Ildklemmen, og det blev hun.

»Det er dog kun Pøbel!« tænkte Svovlstikkerne.

Nu skulde Theemaskinen synge, men den var forkjølet, sagde den, den kunde ikke uden den var i Kog; men det var af bar Fornemhed, den vilde ikke synge, uden naar den stod paa Bordet inde hos Herskabet.

Henne i Vinduet sad en gammel Pennefjer, som Pigen pleiede at skrive med; der var ikke noget mærkværdigt ved den, uden at den var dyppet alt for dybt i Blækhuset, men deraf var nu den stor paa det. »Vil Theemaskinen ikke synge,« sagde den, »saa kan den lade være! udenfor hænger i et Buur en Nattergal, den kan synge, den har rigtignok ikke lært noget, men det vil vi ikke tale ondt om i Aften!«

»Jeg finder det høist upassende,« sagde Theekjedelen, der var Kjøkkensanger og Halvsøster til Theemaskinen, »at saadan en fremmed Fugl skal høres! Er det patriotisk? Jeg vil lade Torvekurven dømme!«
*
– 158

»Jeg ærgrer mig kun,« sagde Torvekurven, »jeg ærgrer mig saa inderlig, som Nogen kan tænke sig! er det en passende Maade at tilbringe Aftenen paa, vilde det ikke være rigtigere at sætte Huset paa den rette Ende? Enhver skulde da komme paa sin Plads, og jeg vilde styre hele Codillen. Det vil blive noget andet!«

»Ja lad os gjøre Spektakel!« sagde de Allesammen. I det samme gik Døren op. Det var Tjenestepigen, og saa stode de stille, Ingen sagde et Muk; men der var ikke en Potte, uden den jo nok vidste, hvad den kunde gjøre, og hvor fornem den var; »ja, naar jeg havde villet,« tænkte de, »saa skulde det rigtignok blevet en munter Aften!«

Tjenestepigen tog Svovlstikkerne, gjorde Ild med dem - Gud bevar' os, hvor de spruttede og brændte i Lue.

»Nu kan da Enhver,« tænkte de, »see, at vi ere de Første! hvilken Glands vi have! hvilket Lys!« - og saa vare de brændt ud.«

»Det var et deiligt Eventyr!« sagde Dronningen, »jeg følte mig saa ganske i Kjøkkenet hos Svovlstikkerne, ja, nu skal du have vor Datter.«

»Ja vist!« sagde Kongen, »du skal have vor Datter paa Mandag!« for nu sagde de du til ham, da han skulde være af Familien.

Brylluppet var nu bestemt, og Aftenen forud blev hele Byen illumineret; Boller og Kringler fløi i Grams; Gadedrengene stode paa Tæerne, raabte Hurra og peb i Fingrene; det var særdeles pragtfuldt.

»Ja, jeg faaer vel ogsaa see til at gjøre Noget!« tænkte Kjøbmandssønnen, og saa købte han Raketter, Knaldperler og alt det Fyrværkeri, der tænkes kunde, lagde det i sin Kuffert, og fløi saa med det op i Luften.

Rutsch, hvor det gik! og hvor det futtede.

Alle Tyrkerne hoppede i Veiret ved det, saa deres Tøfler fløi dem om Ørene; saadant et Luftsyn havde de aldrig seet før. Nu kunde de da forstaae, at det var Tyrkeguden selv, som skulde have Prindsessen.

Saasnart Kjøbmandssønnen igjen med sin Kuffert kom ned i Skoven, tænkte han: »jeg vil dog gaae ind i Byen, for at faae at
*
– 159

høre, hvorledes det har taget sig ud!« og det var jo ganske rimeligt, han havde Lyst til det.

Nei, hvor dog Folk fortalte! hver evige Een, han spurgte derom, havde seet det paa sin Maade, men deiligt havde det været for dem Allesammen.

»Jeg saae Tyrkeguden selv,« sagde den Ene, »han havde Øine, som skinnende Stjerner og et Skjæg som skummende Vande!«

»Han fløi i en Ildkaabe,« sagde en Anden. »De deiligste Englebørn tittede frem fra Folderne!«

Jo, det var deilige Ting, han hørte, og Dagen efter skulde han have Bryllup.

Nu gik han tilbage til Skoven, for at sætte sig i sin Kuffert - men hvor var den? Kufferten var brændt op. En Gnist fra Fyrværkeriet var blevet tilbage, den havde tændt Ild, og Kufferten var i Aske. Han kunde ikke mere flyve, ikke mere komme til sin Brud.

Hun stod hele Dagen paa Taget og ventede, hun venter endnu, men han gaaer Verden rundt og fortæller Eventyr, men de ere ikke mere saa lystige, som det han fortalte om Svovlstikkerne.

*
160

Storkene

Paa det sidste Huus i en lille By stod der en Storkerede. Storkemoderen sad i Reden hos sine fire smaa Unger, der stak Hovedet frem med det lille sorte Næb, for det var ikke blevet rødt endnu. Et lille Stykke derfra paa Tagryggen stod saa strunk og stiv Storkefaderen, han havde trukket det ene Been op under sig, for dog at have nogen Uleilighed, idet han stod Skildvagt. Man skulde troe, han var hugget ud af Træ, saa stille stod han; »det seer vist nok saa fornemt ud, at min Kone har en Skildvagt ved Reden!« tænkte han, »de kan jo ikke vide, at jeg er hendes Mand, de troe vist, jeg er commanderet til at staae her. Det seer saa raskt ud!« og saa blev han ved at staae paa det ene Been.

Nede paa Gaden legede en heel Flok Børn, og da de saae Storkene, saa sang en af de modigste Drenge, og siden de Allesammen, det gamle Vers om Storkene, men de sang det nu, som han kunde huske det:

»Storke, Storke Steie
Flyv hjem til dit Eie!
Din Kone ligger i Beden sin
Med fire store Unger.
Den ene skal hænges,
Den anden skal stænges,
Den tredie skal brændes,
Den fjerde endevendes!«

»Hør dog hvad Drengene synge!« sagde de smaa Storkeunger, »de sige vi skulle hænges og brændes!«
* * * * * * 161

»Det skal I ikke bryde Eder om!« sagde Storkemoderen; »hør bare ikke efter, saa gjør det ikke noget!«

Men Drengene *blev ved at synge, og de pegede Fingre af Storkene; kun een Dreng, han hed Peter, sagde, at det var Synd at gjøre Nar af Dyrene, og vilde slet ikke være med. Storkemoderen trøstede ogsaa sine Unger; »bryd Jer ikke derom,« sagde hun, »see bare, hvor rolig Jer Fader staaer, og det paa eet Been!«

»Vi ere saa angst!« sagde Ungerne, og trak Hovederne dybt ned i Beden.

Næste Dag, da Børnene kom sammen igjen for at lege, og de saae Storkene, begyndte de deres Vise:

»Den ene skal hænges,
Den anden skal brændes! -«

»Skal vi vel hænges og brændes?« spurgte Storkeungerne.

»Nei vist ikke!« sagde Moderen, »I skal lære at flyve, jeg skal nok exercere Jer! saa tage vi ud paa Engen og gjøre Visit hos Frøerne, de neie i Vandet for os, de synge »koax, koax!« og saa spise vi dem op, det kan rigtig blive en Fornøielse!«

»Og hvad saa!« spurgte Storke-Ungerne.

»Saa samles alle de Storke, her ere i hele Landet, og saa begynder Høstmaneuvren, da maa man flyve godt, det er af stor Vigtighed, thi den som ikke kan flyve, stikker Generalen ihjel med sit Næb; derfor pas vel paa at lære Noget, naar Exercitsen begynder!«

»Saa blive vi jo dog stængede, som Drengene sagde! og hør, nu synge de det igjen!«

»Hør paa mig og ikke paa dem,« sagde Storkemoderen. »Efter den store Maneuvre flyve vi til de varme Lande, o, saa langt herfra, over Bjerge og Skove. Til Ægypten flyve vi, hvor der ere trekantede Steenhuse, der gaae i en Spids op over Skyerne, de kaldes Pyramider og ere ældre end nogen Stork kan tænke sig. Der er en Flod, som løber over, saa Landet bliver til Mudder. Man gaaer i Mudder og spiser Frøer.«

»O!« sagde alle Ungerne.

»Ja! der er saa deiligt! man gjør ikke andet end spise hele Dagen, og imens vi har det saa godt, er i dette Land ikke et grønt Blad paa Træerne; her er saa koldt, saa Skyerne fryse
*
– 162

i Stykker og falde ned i smaa hvide Lapper!« det var Sneen, hun mente, men hun kunde jo ikke forklare det tydeligere.

»Fryse saa ogsaa de uartige Drenge i Stykker?« spurgte Storkeungerne.

»Nej, i Stykker fryse de ikke! men de ere nær ved det og maae sidde inde i den mørke Stue og kukkelure; I kan derimod flyve om i fremmed Land, hvor der er Blomster og varmt Solskin!«

Nu var der allerede gaaet nogen Tid, og Ungerne vare saa store, at de kunde staae op i Reden og see vidt omkring, og Storkefaderen kom flyvende hver Dag med pæne Frøer, smaa Snoge og alt det Storke-Slikkeri, han kunde finde! O, det saae morsomt ud, hvor han gjorde Kunster for dem. Hovedet lagde han lige om paa Halen, Næbbet knebrede han med, som var det en lille Skralde, og saa fortalte han dem Historier, allesammen fra Sumpen.

»Hør nu maae I lære at flyve!« sagde en Dag Storkemoderen, og saa maatte alle fire Unger ud paa Tagryggen, o hvor de dinglede! hvor de balancerede med Vingerne, og vare dog færdig ved at falde ned!

»See nu paa mig!« sagde Moderen, »saadan skal I holde Hovedet! saadan skal I sætte Benene! een to! een to! det er det, som skal hjælpe Jer frem i Verden!« saa fløi hun et lille Stykke, og Ungerne, de gjorde et lille kluntet Hop, bums! der laae de, for de vare tunge i Livet.

»Jeg vil ikke flyve!« sagde den ene Unge, og krøb op i Beden igjen, »jeg bryder mig ikke om at komme til de varme Lande!«

»Vil du da fryse ihjel her, naar det bliver Vinter! skal Drengene komme og hænge og brænde og *stænge dig? nu kalder jeg paa dem!«

»O nei!« sagde Storkeungen, og saa hoppede den igjen paa Taget ligesom de Andre, den tredie Dag kunde de ordentlig flyve lidt, og saa troede de, at de kunde ogsaa sidde og hvile paa Luften; det vilde de, men bums! der dumpede de, saa maatte de til at røre Vingerne igjen. Nu kom Drengene nede paa Gaden og sang deres Vise:

»Storke, Storke Steie!«

»Skulle vi ikke flyve ned og hugge deres Øine ud?« sagde Ungerne.
*
– 163

»Nei lad være med det!« sagde Moderen, »hør bare efter mig, det er meget vigtigere I een, to, tre! nu flyve vi høire om! een, to, tre! nu venstre om Skorstenen! - see det var meget godt! det sidste Slag med Vingerne var saa nydeligt og rigtigt, at I skal faae Lov at komme i Sumpen med mig imorgen I der komme flere nette Storkefamilier med deres Børn, lad mig nu see, at mine ere de pæneste, og saa at I kneise, det seer godt ud, og det giver Anseelse!«

»Men skal vi da ikke have Hævn over de uartige Drenge?« spurgte Storkeungerne.

»Lad dem skrige hvad de ville! I flyve dog mod Skyerne, komme til Pyramidernes Land, naar de maae fryse og ikke have et grønt Blad eller et sødt Æble!«

»Ja hævnes ville vi!« hviskede de til hinanden, og saa blev der igjen exerceret.

Af alle Drengene paa Gaden var Ingen værre til at synge Spottevisen, end just han, som havde begyndt, og det var en ganske lille Een, han var nok ikke mere end sex Aar; Storkeungerne troede rigtignok, at han var hundrede Aar, for han var jo saa meget større end deres Moder og Fader, og hvad vidste de om, hvor gamle Børn og store Mennesker kunne være. Hele deres Hævn skulde gaae ud over den Dreng, han havde jo først begyndt, og han blev altid ved: Storkeungerne vare saa irriterede, og alt som de bleve større, vilde de mindre taale det; Moderen maatte tilsidst love dem, at de nok skulde faae Hævn, men hun vilde ikke tage den, før paa den sidste Dag, de vare der i Landet.

»Vi maae jo først see, hvorledes I bære Jer ad ved den store Maneuvre! komme I galt fra det, saa Generalen jager Jer Næbet i Brystet, saa have jo Drengene dog Ret, i det mindste paa een Maade! lad os nu see!«

»Ja det skal du!« sagde Ungerne, og saa gjorde de sig just Umage; de øvede sig hver Dag, og fløi saa nydeligt og let, saa det var en Lyst.

Nu kom Høsten, alle Storkene begyndte at samles for at flyve bort til de varme Lande, mens vi have Vinter. Det var en Maneuvre! over Skove og Byer maatte de, bare for at see, hvor godt de kunde flyve, det var jo en stor Reise, som forestod. Storkeungerne gjorde deres Ting saa nydeligt, at de fik Udmærket
* 164

Godt med Frø og Slange. Det var den allerbedste Characteer, og Frøen og Slangen kunde de spise, det gjorde de ogsaa.

»Nu *skulle vi hævnes!« sagde de.

»Ja vist!« sagde Storkemoderen. »Hvad jeg har udtænkt, det er just det rigtige! jeg veed, hvor den Dam er, hvor alle de smaa Menneskebørn ligge, til Storken kommer og henter dem til Forældrene. De nydelige smaa Børn sove og drømme saa deiligt, som de aldrig siden komme til at drømme. Alle Forældre ville gjerne have saadant et lille Barn, og alle Børn ville have en Søster eller Broder. Nu ville vi flyve hen til Dammen, hente en til hver af de Børn, som ikke have sjunget den onde Vise og gjort Nar af Storkene, for de Børn skulle slet ingen have!«

»Men han, som begyndte med at synge, den slemme, hæslige Dreng!« skrege de unge Storke, »hvad gjøre vi ved ham?«

»Der ligger i Dammen et lille dødt Barn, det har drømt sig ihjel, det vil vi tage til ham, saa maa han græde, fordi vi have bragt ham en død lille Broder, men den gode Dreng, ham har I dog ikke glemt, han som sagde: »det er Synd at giøre Nar af Dyrene!« ham ville vi bringe baade en Broder og en Søster, og da den Dreng hed Peter, saa skulle I ogsaa Allesammen kaldes Peter!«

Og det skete hvad hun sagde, og saa hed alle Storkene *Peter, og* det kaldes de endnu.

*